SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 208. JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, NOVEMBER 2, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 2-го ЛИСТОПАДА 1989 Ч. 208. РІК XCVI

ПРЕОБРАЖЕНСЬКА ЦЕРКВА СТАЛА КАТОЛИЦЬКОЮ

Ст. Катарінс, Онт. (Св. Софія). — В неділю, 29-го жовтня ц.р., сотрудник Преображенської церкви у Львові о. Ярослав проголосив, що він переходить до Української Католицької Церкви.

В надзвичайно зворушливому слові він просив прощення за те, що він вибрав мильну дорогу, ставши членом офіційної РПЦ, але бажав це тепер направити, перейшовши до УКЦ. Парафіяни прийняли його слово та рішили щоб ціла парафія стала католицькою. Парох церкви старався стримати цей акт, але йому не вдалося. Після Божественної Літургії, яку відправив о. Ярослав, прийшло ще два католицькі отці і вони відправили також Літургії. В понеділок вранці знову відправив Літургію католицький священик.

Тому, що ні вірні, ні о. Ярослав не мали ключів до храму, церкву не закривали, а радше охороняли храм на протязі цілої ночі. До обідньої години понеділка, 30-го жовтня, не було зроблено спроб відібрати церкву від католиків.

Перехід Преображенської парафії назад до УК-Церкви є важним кроком, бож це друга найбільша парафія у Львові, це колишня парафія о. Костельника, одного із організаторів Львівського псевдособору.

АКАДЕМІЯ В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н.Дж. — Відділ УККА повіту Пассейк-Берґен влаштовує Академію для відзначення Листопадового Чину та сучасних подій в Україні в неділю, 5-го листопада ц.р., о 5-ій год. по полудні. В програмі Академії — святочна доповідь ред. Ярослава Гайваса, виступ хору української католицької церкви св. Миколая в Пассейку при співучасті хору церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, виступи членів молодечих організацій Пласту і Осередку СУМА. Академія відбудеться в Українській Централі 240 Говп аве.

50,000 ОСІБ ДЕМОНСТРУВАЛИ В КИЄВІ

Київ (ПСУ). — Тут, у столиці України, відбувся в неділю, 22-го жовтня багатотисячний мітинґ, в якому взяло участь 50,000 осіб. На мітинґу висувано домагання зміни виборчого закону на вповні демократичний.

На мітинґу виступали зі словом Богдан Горинь, Степан Хмара, Ігор Деркач, Дмитро Павличко та інші.

Під час мітинґу сотні членів комсомолу роздирали свої членські квитки й їх викидали.

На самому мітинґу серед тисячних мас народу повівало поверх 100 блакитно-жовтих прапорів.

Відбудеться Третя Українська Спортова Олімпіяда

Філядельфія (М. Б-й). — Згідно з рішенням Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК) з 28-го вересня 1989 року, тут під час Меморіяльного кінця тижня в суботу, неділю і понеділок, 23-го, 24-го і 25-го травня 1992 року на „Тризубівці" і довколишніх спортових майданах відбудеться Третя Українська Спортова Олімпіяда.

Господарем Олімпіяди буде УСО „Тризуб" у Філядельфії.

Незабаром буде оформлений і оприлюднений склад Українського Олімпійського Комітету.

КОНФЕРЕНЦІЯ КРДП

Ню Йорк. — Управа Комісій Реґіональних Дослідів і Публікацій влаштовує річну конференцію реґіональних комітетів, яка відбудеться в суботу, 4-го листопада ц.р., у викладовій залі Наукового Товариства ім. Шевченка, 63 Четверта аве. Початок конференції о 10:30 год. ранку.

ЗВЕРНЕННЯ

(АРХИПАСТИРЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ АПОСТОЛЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ДО УСІХ ХРИСТИЯНСЬКИХ СИНІВ І ДОЧОК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ)

Боголюбний український народе!

До яких пір ти будеш рабом у своєму домі? До яких пір ти будеш підкорятися чужим духовним керівникам поневолювачам? До яких пір чужинці будуть господарювати в твоїй хаті? Пора вже самим господарювати. Вже надокучило переходити з одної неволі в іншу, з одного рабського ярма в друге. Хіба ж це воля, коли ти тікаєш з одного духовного рабства в інше? Воля — це коли ти сам собою розпоряджаєшся, коли ти сам господар. Твоя історія, український народе, це тяжкий кров'ю политий, щедро усіяний ділами хоробрих, мученицькою смертю поляглих славних твоїх синів і дочок, тернистий шлях до цієї волі. За цю волю боролися ті, хто являється гордістю нашого народу, славні лицарі землі нашої, козацтво запорізьке, опришки, гайдамаки, січові стрільці. І втіленням цієї волі являється наша УАПЦерква, апостольська, тобто самостійна православна Церква. Заслуги її перед народом твоїм, Україно, важко виразити словами, настільки вони величні і славні. Недаром ті, хто хотів поневолити тебе Україно, прагнули в першу чергу знищити те цілюще джерело, котре живили волелюбні пориви твого народу, тобто українську незалежну Церкву. До 1686 року Україна ще мала свою самостійну Церкву. І ось сьогодні, через триста три роки український нарід стоїть перед вибором, чи залишитися під керівництвом Російсько Московської Православної Церкви, чи перейти під керівництво Римської, також не рідної нам Церкви, чи може нарешті усвідомити те, що пора вже самому стати господарем в своїм домі без вказівок і керівництва зі сторони, а направду вільними, направду самостійними. Під домом твоїм, Україно, я розумію храм, твою Церкву — Українську незалежну самостійну, тобто автокефальну, Церкву апостольську православну, яка буде жити тими прекрасними обрядами, котрі український народ набув за свій історично-церковний шлях.

Споконвіків твоєю вірою, український народе, була віра православна прийнята Великим Київським Князем Володимиром, віра з тодішньої Візантії, тобто віра апостольська православна. Цією вірою, вірою апостольською православною, ти, український народе, живеш уже тисячу років. Вдумайся в це — 1000 років! Ми, українці, також хочемо мати свою Церкву, як мають її інші народи, як має її, скажімо, грузинський народ. В 1917 році, після лютневої революції, Грузія проголосила в себе Грузинську Автокефальну Православну Церкву. Волею народу керівник її отримав титул патріярха. Православних грузинів близько десь 8 мільйонів. А нас є понад 50 мільйонів. І чому ж ми не можемо мати свого патріярха.

(Закінчення на стор. 4)

Науковий збірник подає аналізу патріярхального руху

Едмонтон, Альта. — Недавно появилася збірна праця у видавництві Канадського Інституту Українських Студій п.з. „The Ukrainian Religious Experience. Tradition and the Canadian Cultural Context" (Український релігійний досвід. Традиція і канадський культурний контекст). Збірник редаґував Дейвид Ґоа, а в ньому появилося 15 статтей та три коротші виступи в часі наукової конференції, що відбулася в Едмонтоні на згадану тему в днях 13-16-го березня 1986 року. Книга має 250 сторінок друку і оправлена в твердій обкладинці.

Всі причинки у збірнику становлять цінні дослідження української релігійної історії не лише в Канаді, але й ЗСА, з таких галузей: обряд, церковне мистецтво, монашество, боротьба за церковну самоуправність, розвиток греко-католицької і православної церковної організації, участь у протестантських деномінаціях, мовно-культурна асиміляція і вплив на релігійну ідентифікацію українців, Церкви в Україні, канадська релігійна дійсність тощо.

Серед тем окремих причинків знайшлася проблема патріярхату, схоплена в статті „Роля патріярхального руху в Українській Католицькій Церкві" пера д-ра Василя Маркуся.

Автор обговорює в статті саму есенцію патріярхату і характер змагань українців католиків за патріярхальне завершення УКЦ в 1960-80-их роках, розглядає критично ставлення самої ієрархії до цієї справи, а далі

(Закінчення на стор. 4)

ДОПОВІДЬ Д-РА З. КОГУТА

Філядельфія. — Тут у суботу, 4-го листопада ц.р. в Східньоевропейському Дослідному Інституті ім. В. Липинського доповідатиме д-р Зенон Когут про свою нещодавно видану Гарвардським університетом книжку п.з. „Російський централізм та українська автономія: імперіяльне поглинення гетьманщини 1760-1830 рр." Доповідь відбудеться в будинку інституту, 469 Флямінґо вул., о 4-ій год. по полудні.

На серці і на черзі — розбудова Українського Музею

Джерзі Ситі, Н.Дж. — До редакції „Свободи" завітали Ірина і мгр Мирон Руснаки та секретар 217-го Відділу УНСоюзу Стефан Приймак з дружиною Теклею, які привезли автобусову прогульку з Рочестеру, Н.Й., в числі 45 осіб, щоб оглянути Дім УНС, церкву св. Юра і Український Музей у Ню Йорку.

Ірина Руснак є мистецько-музейною референткою Союзу Українок Америки, заступницею голови 47-го Відділу СУА і головою Осередку Української Спадщини „Мозаїка" в Рочестері. Мгр Мирон Руснак недавно очолив у Рочестері Комітет для Розбудови Українського Музею в Ню Йорку.

Питання: Чому СУА має референтку музею?

Відповідь: СУА все стояв на сторожі збереження української спадщини і ще в 1970-их роках закуплено етнографічну збірку із ціллю створення музею. Та постійний брак властивого приміщення не дав змоги цю мрію здійснити. Закупивши половину будинку при Другій авеню в Ню Йорку в 1976 році, мрію здійснено і відкрито Український Музей. Від самого початку музей став громадською культурною установою із власним статутом та Управою. Все ж таки жіноцтво згуртоване в СУА дальше вкладає свою працю для його розбудови. Ми уряджуємо Дні Українського Музею, приєднуємо членів та вишукуємо експонати для УМ. Під цю пору часто ініціюємо у різних місцевостях організування громадських комітетів для розбудови Українського Музею. Для інформування та координування цієї праці потрібно референтки музею при Головній Управі СУА.

Під час відвідин в УНСоюзі і „Свободі" (сидять, зліва): І. Руснак і Т. Приймак з мужами М. Руснаком (зліва) і С. Приймаком.

Питання: Чому так далеко віддалена громада, як рочестерська, зацікавлена Українським Музеєм у Ню Йорку?

Відповідає мгр М. Руснак: Це вже друга прогулька до Українського Музею — бо звідсіля ми ідемо туди, — яку організував 47-ий Відділ СУА в Рочестері і наша громада спеціяльно має дуже багато зрозуміння для збереження української спадщини. Ми розуміємо, що тільки в Ню Йорку, в метрополії культурних установ, музеїв, ми мусимо мати репрезентативний музей із різними його відділами, а не тільки етнографічний.

(Закінчення на стор. 4)

„Провал Щербицького — перемога прихильників перебудови"

Торонто (в.б.). — Під таким заголовком кореспондент газети „Торонто Стар" Стівен Генделмен дає свою оцінку ситуації в Україні після позбавлення Володимира Щербицького місця в Політбюро та після усунення його з посту першого секретаря Комуністичної партії України.

Вагомість цих подій підкреслює блискавична візита Міхаїла Ґорбачова в столиці України Києві. Ґорбачов взяв участь у засіданні партії, на якому призначено на місце Щербицького його колишнього заступника 51-літнього Володимира Івашка. Сталося це несподівано, бо ще рік тому назад Ґорбачов відзначив Щербицького найвищою почестю — орденом Леніна.

В. Щербицький один із останніх залишків неславного режиму Брежнєва, був від року під постійними атаками партійців із Москви й Києва. Місцеві партійці закидали йому, що він „володіє недемократичними методами", в другій за величиною республіці СССР — Україні й через те гальмує хід національної перебудови. Офіційна причина відсунення Щербицького була буцімто, поважна недуга. Насправді він провалився в наслідок постання Народного Руху України за Перебудову, в якому об'єдналися різні національні угрупування.

Провідники могутнього НРУП звернулися до Москви з відкритим закликом усунути Щербицького. В проміжку виконуючим обов'язки першого секретаря України став заступник Щербицького В. Івашко, який зробив блискавичну політичну кар'єру. Уродженець Харкова, він після одного року з позиції посадника індустріяльного міста Дніпропетровське став в 1988 році другим секретарем Комуністичної партії України.

Хоч про його політичні погляди мало відомо, то В. Івашко походить із цього самого покоління „технократів перебудови" Нікіти Хрущова, що й 58-літній М. Ґорбачов. Останньої весни Івашко став членом Центрального Комітету.

Івашко має в руках контролю над „хлібним кошиком" СССР, який є одним із найбагатших реґіонів у світі. Україна, більша простором від Франції, є одночасно найбільш клопітливою частиною СССР. Тут мала місце нуклеарна катастрофа в Чорнобилі, тут відбулися цього літа масові страйки вуглекопів, вона наснажена політичним і економічним неспокоєм, у ній хронічна недостача речей першої потреби.

Щербицького та інших членів „старої ґвардії" Політбюра вважали гальмом в здійсненні надійних плянів економічної перебудови в федеративній системі СССР. Щербицький так довго втримався на своєму пості, бо жив по-пуритански й ніколи не був заплутаний у корупційних діях брежнєвської ери.

РОКОВИНИ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Об'єднаний Комітет Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку повідомляє що місцева українська громада відзначить 71-шу річницю Листопадового Зриву п'єсою Івана Керницького п.з. „Листопадовий День" у постановці Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької в неділю, 5-го листопада ц.р. П'єса відбудеться в залі школи Стайвазант, 15-та вул., між 1-ою і 2-ою авеню, о год. 2:30 по полудні. В програмі також виступить зі словом про Листопадовий Зрив мгр Осип Рожка, голова Центральної управи Спілки Української Молоді.

ДЖ. БУШ І М. ҐОРБАЧОВ ЗУСТРІНУТЬСЯ У ГРУДНІ

Вашінґтон. — У вівторок, 31-го жовтня, в американській і совєтській столицях оголошено, що 2-го і 3-го грудня президент Джордж Буш зустрінеться з генеральним секретарем Міхаїлом Ґорбачовим. Зустріч відбудеться у Середземному морі на американському і совєтському військових кораблях.

Повідомлення, оцінене всіми без винятку пресовими аґентствами як „несподіване", було зроблене президентом Бушем у Вашінґтоні і міністром закордонних справ СССР Едуардом Шеварднадзе у Москві.

„Ніякого порядку денного не існує. Ми маємо намір просто ближче познайомитися", — сказав Буш.

Раніше Президент ЗСА неодноразово виступав проти зустрічі на вершинах без попереднього обговореного порядку денного. Він був проти, як казав сам, „зустрічі заради зустрічі". Напрошується запитання: чому ж Буш змінив свою думку?

„Я змінив попередню точку зору, — сказав Президент у відповідь на це запитання, — після консультацій з нашими союзниками, а також в наслідок швидких змін у Східній Европі... Я вважаю, що в часи таких динамічних змін я повинен був зустрітися з Ґорбачовим раніше, ніж це плянується".

Плянувалася — і далі плянується — зустріч Президента і генерального секретаря навесні — вліті наступного року у З'єднаних Стейтах. На цій зустрічі повинні бути прийняті рішення щодо роззброєння.

„Маю надію, — продовжував Буш, — поговорити з ним (Ґорбачовим) про перебудову. Ми хотіли б, щоб перебудова була успішною"

Останню фразу Буш неодноразово повторював останнім часом дуже часто. Зразу ж після пресової конференції у Вашінґтоні був випущений пресовий комунікат про те, що головна мета зустрічі Буша і Ґорбачова у Середземному морі — надання економічної допомоги ґорбачовським реформам. У зв'язку з цим на пресовій конференції у Москві Е. Шеварднадзе запитали, чи не має наміру Ґорбачов на зустрічі з Бушем просити допомоги. Совєтський міністер відповів роздратованим тоном: „Я просив би вас не вживати такої термінології... Ми прагнемо взаємного співробітництва не лише в економічних ділянках. Майбутня зустріч не зв'язана з перебудовою".

За словами совєтського міністра, груднева зустріч розглядається як важливий етап підготови до основної зустрічі в наступному році.

У Вашінґтоні Буша запитали, чому місцем зустрічі вибрані військові кораблі у Середземному морі. „Там ми будемо мати багато часу для ділової розмови, бо ми будемо вільні від урочистих прийнять з багатьма запрошеними", — відповів Президент.

М. Ґорбачов прибуде на місце зустрічі після відвідання Італії, де він пробуде 30-го листопада і 1-го грудня.

Е. Шеварднадзе відмовився відповісти на запитання, на яких саме кораблях зустрінуться Буш і Ґорбачов.

АКАДЕМІЯ В НЮАРКУ

Юніон, Н.Дж. — Тут в неділю, 12-го листопада ц.р., українські громади Ірвінґтону, Нюарку та навколишніх місцевостей влаштовують Академію, присвячену визначним історичним річницям з новітніх часів історії України: 60-річчю заснування ОУН, 80-річчю з дня народин голови Проводу ОУН св.п. Степана Бандери та 50-річчю відновлення державности Закарпатської України. У мистецькій програмі виступить хор „Думка" з Ню Йорку, Ольга Шкафаровська - Рудик виконає рецитацію. Д-р А. Лозинський та д-р В. Шандор виголосять доповіді. Академію попередить Служба Божа в наміренні українського народу і Панахида за поляглих в боротьбі за волю України в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, яка відправиться о 9:30 год. ранку. Академія відбудеться в будинку Бирнет Джуніор Гай скул при Морріс і Колдвелл аве., о 4-ій год. по полудні.

У СВІТІ

У НАМАГАННІ ПОБОРЮВАТИ наркоманство Уряд президента Джорджа Буша робить всякі заходи. Одним із таких заходів є переловлювання наркотиків, ще поки вони експортуються до берегів ЗСА, тобто на місцях їх вирощування. Тому, що у Перу вирощується 65 відсотків коки, з якої виробляють кокаїну, а більше, як половина з того походить з міжгір'я Гуальяґа в Перу, то там за допомогою ЗСА будується база, з якої свою розвідчу та нищівну службу з допомогою гелікоптерів розпічнуть в найкоротшому часі аґенти служби поборювання наркоманії. Вже саме існування такої бази починає позитивно діяти, бо її за всяку ціну намагаються знищити ті, яким вона на перешкоді.

СОТНІ ГРОМАДЯН демонстрували у Москві в понеділок, 30-го жовтня ц.р., перед горезвісною головною квартирою КҐБ. Їхня мовчазна демонстрація зі засвіченими свічками, це був протест проти обмежень нових політичних свобід та проти можливого відродження державного тероризму. Ця спокійна демонстрація була зорганізована товариством „Меморіял", яке займається збереженням пам'яти та реґабілітацією сталінських жертв. Контрастом до цієї мирної демонстрації в цей самий час була демонстрація організована Демократичною спілкою на поблизькій площі ім. Пушкіна. Там наставлення поліції було значно відмінним від навіть наявної зумисної чемности каґебістів перед їхньою головною квартирою на площі ім. Дзержинського. Ця друга демонстрація мала скоре і болюче закінчення, бо поліція брутально побила багатьох демонстрантів і біля 40 заарештувала. Ця різноманітність у відношенні до демонстрацій вказує на непевність сьогоднішнього стану вуличної політики органів безпеки.

НОВОНАЗНАЧЕНИЙ ГОЛОВНИЙ редактор офіційного органу ЦК КПСС „Правди" виступив в обороні Міхаїла Ґорбачова у справі його намагань звільнити з праці головного редактора тижневика „Арґументи і Факти", найбільш почитної газети в країні, заявляючи, що кожний редактор, який є комуністом мусить відповідати перед партією, навіть якщо його видання є явно самостійним. На пресовій конференції головний редактор „Правди" Іван Т. Фролов обіцяв, що під його проводом „Правда" не буде обслуговувати ні консерватистів, ані радикалів і також не буде шукати „сенсацій" лише для того, щоби збільшити почитність газети.

У МІСЦЕВОСТІ ТІТОВА Мітровіца в Юґославії міліція в понеділок, 30-го жовтня вжила сльозоточивий газ та ґумові палки, щоби розігнати 1,000 демонстрантів албанського походження, які протестували проти розправи над колишнім шефом Комуністичної партії провінції Косово в південній частині країни, що вже роками переживає етнічні неспокої. Цього офіційного колишнього достойника та 14 інших албанців оскаржено у контрреволюційних активностях і спротивах конституційних змін, які обмежували автономію провінції.

В АМЕРИЦІ

УПРАВЛІННЯ ХАРЧАМИ і ліками готує новий закон, який обмежить безконтрольний ріст проголошень медичного характеру на пакунках харчових продуктів. Ця акція має на меті врегулювати безладдя, яке почалося два роки тому, коли Адміністрація президента Роналда Реґена скасувала 81-річну заборону робити будь-які твердження медичного характеру на пакунках харчових продуктів, але не встановила границі, щоб запевнити правдивість цих „медичних реклям". У висліді того почали поширюватися сумнівні твердження без серйозних наукових доказів про те, що каші типу „сірієлз" запобігають серцеві, ракові та інші захворювання. Впродовж останніх років харчова промисловість пропаґує здорове харчування, лікарські поради та дієти на пакунках харчових виробів, але вони дуже часто переходять межі наукового обґрунтування.

РОКЕФЕЛЛЕРСЬКА ГРУПА, яка є власником Рокефеллер центру, Редіо Ситі, Мюзік Голлу та багатьох інших будівель на Манґеттені, проголосила в понеділок, 30-го жовтня, що продала японській компанії Міцубіші Естейт контролю над компанією. Ричард А. Волл, президент та екзекутивний директор Рокефеллерської групи, сказав, що Міцубіші заплатить готівкою 846 міл. дол. за 51 відсотків інтересу. Рокефеллер центр, що був відкритий 50 років тому, 1-го листопада 1939 року, став ще одним прикладом того, як японці закуповують найдорожчу частину американської землі, починаючи від Голливуду до Волл Стріту. У вересні ц.р. японська корпорація Соні купила фільмову компанію Колюмбія за 3.4 біл. дол.

ДЕПАРТАМЕНТ ПРАЦІ провів неофіційне слідство в жовтні ц.р. на фармах східнього району Північної Каролайни. Були знайдені секретні рахункові книги, де були записані дійсні платні сезонових робітників. Проблема експлуатації сезонових робітників на фармах країни існує впродовж цілої історії Америки. Письмові докази, знайдені недавно, свідчать про деґрадацію та рабство сезонових збирачів солодкої картоплі, про те, що умови життя та праці цих людей майже не змінилися на краще. Навпаки, залежність від алкоголю, наркотиків та нікотину стали ще більшими й тяжчими кайданами для тяжко працюючих сезонових робітників. Так звані „вожді" тримають свої групи в ізольованих від світу таборах на фармах, де нелеґально продають робітникам дешевий алкоголь, наркотики та сигарети. Всупереч новому законові, який охороняє інтереси сезонових робітників, вони зв'язані тяжкою працею, довгами та своїми працедавцями.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274 6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашингтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)
Subscription: 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата: на рік — $40.00 на пів року — $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перший ступінь до занику Компартії СССР

Загин комунізму в різних країнах світу проходив і далі проходить на різний лад. У Західній Европі — у Франції й Італії — члени тамошніх компартій просто переставали платити членський внесок і партії скорчилися до затрати всякої політичної вартости. У балтійських країнах компартії йдуть рука в руку з опозицією, свідомі, що це єдиний шлях зберегти в народі ще сяку-таку популярність. У Польщі страйки і демонстрації примусили Компартію піти з опозицією на переговори, які довели до створення уряду з більшістю некомуністів. На Мадярщині Компартія була так скомпромітована, що виреклася власної назви. У Східній Німеччині масові демонстрації примушують партійний провід до „діялогу" й поступок. У Чехо-Словаччині комуністична влада розганяє ще демонстрантів поліцією. У Китаї після масакри в червні ц. р. „тверді" комуністи є ще при владі, але є познаки, що йде до зміни. У Болгарії і Румунії все ще володіє „стара ґвардія" і там ще нема змін, але народження тамошньої опозиції — це тільки питання часу. Коли ж захиталась би Компартія у самому Совєтському Союзі, у колисці і центрі міжнародного Комунізму — його упадок скрізь, включно з Китаєм і названими двома балканськими країнами — неминучий.

Дня 24-го жовтня 1989 року Верховна Рада рішила 254-ма голосами проти 85 із 36-ма, які „стримались", що Комуністична партія не може користуватися спеціяльними привілеями у крайових і обласних виборах. Конкретно, ідеться тут також про 100 мандатів, що їх — на пропозицію Ґорбачова — заґарантували Компартії, у 2,250-членному новому совєтському „парляменті", незалежно від висліду виборів. Це рішення Верховної Ради, що його вибирає пленум парляменту, мусить бути затверджене парляментом, але за коментарем англійського пресового аґенства Ройтер це рішення збережеться. Між отими 100 „ненарушними" комуністичними мандатами є мандат Міхаїла Ґорбачова. Ото ж те голосування виявило занепад персонального авторитету Ґорбачова і було ударом по його персональному престижі. Практично воно ще безвартний, бо найближчі вибори відбудуться щойно в наступному році. Не є виключене, що Ґорбачов і вірна йому партійна верхівка не допустять до того, щоб облегшити зіштовхнення Компартії в СССР на друге місце. — Таке сталось би вже в найближчих виборах. Але такий вислід голосування Верховної Ради знаменний для настроїв в СССР не тільки в масах, а й у політичній верхівці. В історії час є маловажним чинником. Важливими є тенденції, важливими є політичний „вітер", який віє і керує подіями. З такого погляду можна назвати наведену вище постанову Верховної Ради — історичною подією. Це неначе те перше світельце, яке показалося мандрівникові у довгому темному тунелі. Бо при всіх внутрішніх труднощах імперії, з яких найбільшими є економіка і національні рухи, сама Компартія з її ліберальним і ортодоксійним крилами все ще зберігає в СССР свою провідну силу. 24-го жовтня цього року вперше висловлено у самій Москві сумнів щодо найпершої домінатної ролі Комуністичної партії, бо вдарено по її генеральному секретареві, водночас президентові імперії.

Цікавий порядок: на демократичному Захоході, включно з Америкою, популярність Міхаїла Ґорбачова зросла, — в самому Совєтському Союзі вона обнизилася. Навіть обережний і стриманий президент Джордж Буш рішився підтримати Ґорбачову перебудову. Ввесь демократичний Захід з Америкою включно боїться, що банкрутство „перебудови" й відхід із Кремля Ґорбачова може спричинити хаос на Сході Европи. У Совєтському Союзі думають іншими категоріями: тамошня господарська ситуація погіршилася, а не покращала. І коли далі існують довжелезні черги перед усіми крамницями, включно з харчовими та коли далі передові місця у щоденному житті всього населення, крім панівної верстви совєтських бюрократів грає чорний ринок та хабарництво, то трудно вимагати, щоби тамошні бідні громадяни думали про Ґорбачова так само, як думають американські громадяни з їхніми „супермаркетами" і багатоповерховими департаментовими крамницями. Ще довгий шлях Компартії СССР поки вона дійде до пункту, до якого дійшли компартії Польщі чи Мадярщини. Але горда колись партія Леніна і Троцького вже вступила на похилий шлях, з якого нема воротя в гору.

Н. Осока

МОСКОВСЬКА ПРЕСА ПИШЕ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКЦЕРКВИ

II.

„... Коли весь український народ об'єднався в один державний механізм, — писав Костельник у Совнарком УССР, — то і Церква повинна об'єднатися в одну Церкву." І вже 18 червня 1945 року уповноважений Ради у справах Російської Православної Церкви П. Ходченко надіслав циркуляр, на який не відважився б і Папа Римський: „У відповідь на вашу заяву, за наказом Совнаркому з 28 травня 1945 року повідомляю: 1. Ініціятивній групі возз'єднання УКЦ з РПЦ як єдиному тимчасовому церковно-адміністративному органові надається повне право керувати греко-католицькими парафіями в Західній Україні та провадити возз'єднання з РПЦ. 2. Групі надається право погоджувати свої дії з уповноваженим Совнаркому... 3. Ініціятивна група зобов'язана посилати уповноваженому Совнаркому в справах РПЦ списки всіх деканів, священиків і настоятелів монастирів, котрі відмовляються підпорядковуватись юрисдикції Ініціятивної групи".

Останній пункт зобов'язує священнослужителів доносити на своїх колеґ. Як після цього можна твердити, питає автор статті, що Собор був підготовлений церковною, а не державною владою? Чи треба доводити, що Совнарком не є єпископатом?

Українська Католицька Церква на той час мала свого митрополита і сімох єпископів. Про їхнє ставлення до возз'єднання з РПЦ Антоній Пельвецький писав так: „Наш митрополит і єпископ не усвідомили свого призначення і не виправдали довір'я, як це видно з повідомлення прокуратури УССР".

Це таємне повідомлення прокуратури ніколи не було опубліковане так само, як не були опубліковані й матеріяли Львівського Собору. А відбулося це так. Антоній Пельвецький і Михайло Мельник швиденько прийняли православіє і відразу ж після цього РПЦ обох їх возвела в сан єпископів. Це дає підставу офіційним совєтським представникам твердити, що Собор був законний, бо в ньому взяли участь два єпископи. А що ці православні єпископи не мають права керувати тисячами людей, які продовжують залишатися вірними Греко-Католицької Церкви, до уваги не береться. Обидва єпископи не мали права представляти ту Церкву, якої добровільно зреклися і яку пропонували ліквідувати, як непотрібну.

Коли Ґ. Рожнов поділився цими своїми думками з Митрополитом Львівським і Дрогобицьким Никодимом, той розгнівався: „Тоді я скажу, що і Брестський Собор був неканонічний!"

У львівських архівах не знайдено ніяких доказів, що до підготови Собору були причетні органи державної безпеки, та все ж згодом Рожнов знайшов свідків. Полковник КҐБ у відставці, прізвище якого покищо не називає, розповів, що в лютому 1945 року Сталін прийняв рішення „про негайну ліквідацію Української Греко-Католицької Церкви". Полковник навіть подав кодову назву течки з документами, що зберігається в архіві КҐБ.

Інший свідок — відомий совєтський письменник Володимир Бєляєв, який з 1944 року жив у Львові, також подав важливі деталі:

„Відбором делеґатів на Собор, їх доставкою у Львів і реєстрацією завідував полковник державної безпеки Богданов, який розмістився зі своїми офіцерами у готелі 'Жорж', пізніше перейменований на 'Інтурист', в самому центрі Львова. Я не пригадую, щоб коли-небудь так ретельно перевіряли документи при вході до готелю, особливо до кімнати, де мешкав Богданов. Такій же процедурі, зрозуміло, піддавалися й доставлені в місто делеґати Собору. Пригадую, що делеґатські мандати священикам і мирянам видавав особисто Богданов, після чого в сусідній кімнаті їх підписував протопресвітер Гавриїл Костельник і скріплював печаткою створеної ним Ініціятивної групи. Пригадую і те, що кожен з делеґатів отримував від Богданова талони на обід і на 200 грамів горілки — час був післявоєнний, голодний. Напередодні відкриття Собору я застав у Богданова заступника начальника обласного управління НКҐБ полковника Козлова, обидва нервували, щось не ладилось, але врешті Собор відкрився на диво спокійно, звичної стрілянини на вулицях у ці дні не було чути. Площа біля Собору була щільно оточена і буквально голубіла кашкетами вояків та офіцерів державної безпеки. Пропускним режимом завідував Овсянников — енерґійний молодий офіцер... У мене було враження, що кожного делеґата він знає в обличчя.

Виступали делеґати вимучено, запиналися на важких формулюваннях тодішнього політичного лексикону, від папірців не відривались. Наскільки мені відомо, тексти для виступів їм готував Микита Павлосюк, секретар Собору".

З цих свідчень стає більш, ніж ясно, що УКЦ зліквідував НКҐБ шляхом насильства і терору. Але населення України не відреклось від греко-католицької віри. І не тому, що мають щось проти православія, а тому, що Церкву використовували для пригноблення України.

Закінчення буде.

Василь Ленцик

СЛУГА БОЖИЙ АНДРЕЙ ТА ІВАН ФРАНКО

II.

Дочка Івана Франка Анна Ключко у своїх споминах про батька згадує про відвідини Митрополита в домі Івана Франка. „Видно, що візита була заповіджена, бо тато вийшов напроти нього до візника і з ознаками пошани ввів його до своєї кімнати... Митрополит прийшов до тата продискутувати деякі для нього цікаві питання. По відході Митрополит виявив бажання побачити нас, дітей... Він привітався з мамою, що нас підвела, кожного з нас запитав ім'я, кожного погладив по голові, поблагословив". Анна Ключко згадує також про це, що Митрополит після звільнення з московської тюрми, коли прибув в 1917 році до Києва, відправив за душу Франка Панахиду в латинському костьолі. Церква була переповнена. Після Панахиди Митрополит вийшов і промовив, згадуючи тата в словах піднесених і зворушливих" (цит. за В. Дорошенком: Великий Митрополит ст. 55-56).

Серед українського духовенства довго панував погляд, що І. Франко, як організатор Радикальної партії, яка наробила була багато лиха серед нашого селянства, був нерелігійною особою. До того ще була відомість, що він не сповідався перед смертю. Знаємо, що приходив до Франка добре знайомий о. Тит Галущинський, який хотів висповідати І. Франка. Франко ще тоді не був готовий до сповіді. Але коли о. Галущинський відійшов Іван Франко почув, що зближається кінець його життю, просив студенток, які ним тоді опікувались, щоб йому закликали священика, „тоді вони одна до другої сказали „це буде скандал, як Франко не висповідається." Цю історію оповів авторові цих рядків пок. д-р Богдан Карпевич, який знав цю справу від своєї тещі Мудракової, якій це переказала одна зі студенток, що піклувалась Іваном Франком. Ця студентка, пізніше пані Б., була дуже віруючою особою членкою Марійської Дружини у Львові. Можливо, що та пані десь списала про ці останні хвилини з життя нашого великого письменника. З огляду на це, що особи які про це розповіли є без ніякого сумніву достовірними, то Іван Франко помер поєднаний з Богом, через акт бажання висповідатись.

Студенти Богословської Академії, коли під час Зелених Свят під проводом своїх настоятелів правили Панахиду на гробі о. Маркіяна Шашкевича, також правили на гробі в близькому сусідстві Івана Франка. Блаженніший Патріярх Йосиф, як архиєпископ, правив сам Панахиду на гробі Івана Франка в 1943 році. Згадуючи двох Великих Українців минулого і теперішнього століття, варто ще згадати коротко про оцінку діяльности Митрополита Іваном Франком. Нагодою до такої оцінки був Пастирський Лист Митрополита Андрея з 1904 року „О квестії соціяльній". На цей лист надрукував Іван Франко в „Літературно Науковому Віснику" за 1904 рік том XXVII на 23 сторінках свої завваги. Стаття має заголовок: „Соціяльна акція, соціяльне питання і соціялізм. Уваги над пастирським посланієм митрополита А. Шептицького 'О квестії соціяльній'". Не буду наводити тут всіх думок І. Франка на цю тему, але варто навести його цінні думки про Митрополита. Після коротких зауваг на адресу попередників Митрополита, які були досить критичними, Іван Франко так пише: „Єпископ, тепер Митрополит Андрей Шептицький, від самого вступлення на єпископа почав призвичаювати нас до іншого тону до інших форм, іншого характеру, який панує в його посланіях. Почати з того, що замість заплісніло псевдоцерковщини, якою промовляли його попередники, тобто дивоглядної мішанини церковнослов'янської лексики з новочасною морфологією, він пише свої листи чистою галицько-руською мовою, а подекуди в посланні до гуцулів, не цурається промовляти навіть діялектом — річ досі нечувана у наших церковних достойників... Митрополит Андрій іще в однім пункті явився новатором. Він не промовляє так, як попередники "звисока," авторитетно, напушеним і ніби маєстатичним тоном, а говорить попросту, як рівний до рівних, як чоловік до людей, радить, упоминає, іноді полає, не лякаючись ужити енергічного слова, де річ того вимагає. Він любить ілюструвати свою промову прикладами з життя, фактами з власної обсервації і все це дає його посланням те 'живе дихання,' без якого моралізація завсіди лишається мертвою. І нарешті Митрополит Андрій без порівняння більше знає життя, він сторож його дійсних інтересів і конфліктів, ніж його попередники, фахові теологи та 'римські доктори'. При тому він далеко ширше познайомлений із сучасною наукою і не береться до обговорення складних життєвих питань із тою дитячою невинністю... Мит

(Закінчення на стор. 4)

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Зростання появи пістряка грудної залози

Ми вже писали у цій колюмні раніше про пістряка чи рака грудної залози. Проте проблема пістряка грудної залози є завжди актуальна не менше тому, що загрожує не раз життю жінки, але ще й тому, що пістряк відсотково появляється щораз частіше, а зокрема в останньому десятилітті, й то в щораз молодших жінок. Давніше лікарі звертали увагу також й то найчастіше у переходовому віці (48-55 р.) на можливість появи чи розвитку рака, та дораджували частіше досліджування грудних залоз у пізнішому віці.

Недавно ми дораджували теж щороку а бодай щодва роки додатково ще робити маммографію чи спеціяльне дослідження грудних залоз апаратом Рентґена. Статистика останніх років виказує приблизно 142-145,000 нових випадків пістряка грудної залози, який щорічно відсотково зростає й то серед молодих жінок у віці між 35-45 роком життя. Він теж щорічно біля 20 відсотків хворих забирає на той світ, й цих відсотково більше знову серед молодших жінок. Статистика Американського ракового інституту виявляє в останніх роках випадки пістряка у жінок 30-35 років, а декілька випадків навіть у 20-річних жінок.

Де шукати вияснення для постійного росту пістряка? Деякі лікарі приписують згаданий статистично ріст пістрякових захворювань докладнішому обслідуванню жінок та кращій методиці обслідування. Проте такий відомий дослідник пістряка, гінеколог та канцеролог д-р М. Мур із Меморіял сльон-катерінґ канцерологічного центру в Ню Йорку твердить, що відсотковий зріст пістряків грудних залоз у жінок, зокрема молодших, є таки, на жаль, правдивою появою, хоч для цього наразі не має докладного вияснення, хоч би й тому, що тут грають різнорідні причинові чинники.

Без сумніву однією з головних причин є, мабуть генетика, бож нерідко лікарі спостерігають розвиток пістряка грудної залози й то у молодиш жінок. У родині, в якій поява раків була стверджена в попередніх поколіннях. Друге спостереження — це розвиток рака у молодших жінок, які почали вчасно менструацію, а в старших яких переходовий вік починається пізно, коло 55 років життя. З інших додаткових факторів розвитку рака в молодших жінок є брак дітей та в жінок, які не годують немовлят своїм молоком. Жінки в часі вагітности й кормлення немовляти виділюють в більшій кількості особливий гормон — проджестерон, який хоронить жінку перед заплідненням та є антагоністом іншого гормону естроджену, який, мабуть, сприяє розвиткові пістряка, якщо згаданий гормон діє довго без перерви в крові та не є належно контрольований попередньо згаданим проджестероном. Жінки, які мають кількакратні вагітності та які годують немовлят своїм молоком, є до деякої міри хоронені від пістряка грудей, а це, мабуть, завдячують більшій кількості виділюваного довший час згаданого вже проджестерону.

Звертають теж вчені дослідники й на віджевлювання жінок. Жінки, що споживають більше товщів та є опасисті мають більшу схильність до захворювання на пістряка грудної залози Іншим шкідливим чи сприяючим чинником є вживання алькоголю. Деякі дослідники звертають увагу на запобігаючі заплідненню таблетки, тепер широко вживані молодшими жінками. Ці таблетки мають теж у своєму складі гормон естроджен. Хоч ця причина розвитку пістряка не є доказана, то все таки лікарі та фармацевтичні фабрики стараються зменшити дозу естроджену до конечного мінімум.

Беруть до уваги попередні завваги, треба вже молодим жінкам, від 30-35 років життя про це пам'ятати та почати бодай раз у рік перевіряти консистенцію грудних залоз шляхом докладного їх обмацування. Таку одну лекцію найкраще взяти у свого лікаря. Можна теж самій жінці навчитись досліджувати грудь своєю власною долонею з випростованими пальцями, ідучи чи посуваючи руку згори вниз з легким притиском поверхні грудної залози та деяким рухом долоні, наче розтирання поверхні. Очевидно лівою долонею досліджувати праву, а правою ліву грудну залозу. По кількох таких самодослідженнях жінка набирає вправи і досить вчасно може завважити зміну консистенції грудної тканини чи навіть невеликий ґудзок чи ствердження в тілі грудної залози. Очевидно з таким спостереженням треба негайно звернутись до лікаря або до поліклініки. Коли й лікар не є певний у своїй діягнозі — він посилає пацієнтку до зроблення маммографії апаратом Реитґена. Треба тут додати, що жінки після 45-го року життя повинні робити маммограм щороку або бодай щодва роки. Про це я вже писав. Досі маммографію виконує ледве 37 відсотків жінок у згаданому віці й то в останніх роках під впливом більшої пропаґанди в часописах та телевізії. Маммографія — це наразі коштовна процедура (коло 50 дол.), тому й ціна стримує людей від цього дослідження.

Богдан Горинь

ПРО ПОДІЇ У ЛЬВОВІ

II.

Комісія звертає увагу, що мова про неповнолітніх, до яких закон забороняє застосовувати тиск і покази, в яких повинні братись у присутності батьків. Отже, порушення закону і нагнітання обстановки були вже 30-го вересня. Очевидно, що правоохоронні органи всяко тепер маскують свої незаконні накази і незаконні дії, вдаючись до брехні, яку тиражує одна із захисниць беззаконня „Львовская правда", в якій читаємо: „ни какой акций против тех, кто пришел на стадион с жолто-голубыми флагами и другой симоволикой не планировалось й не проводилось", пише із УВС Панікарський (замполіт). Факти свідчать цілком інше, виявляється плянували і проводили. Протиправні дії із сторони правоохоронних органів робили напружену обстановку у місті Львові.

2. Початком заздалегідь спланованої акції, комісія вважає затримання міліцією 1-го жовтня на стадіоні „Дружба" з провокаційною метою посіяти слухи, викликати незадоволення, обурення людей, двох людей Федора Макара і Романа Паславського. Обурена безпідставним затриманням Романа Паславського, його прізвища стало відомо пізніше, група людей в кількості приблизно 150 чоловік на заклик Федора Макара вирішила піти до будинку міської міліції на вулиці Миру 1 з метою вияснити долю забраного і начебто утримуваного в міській міліції чоловіка. Що Роман Паславський вирвався з рук міліції і знаходиться вдома люди, які прибули до міської міліції не знали. Представники міліції могли роз'яснити групі людей, що Роман Паславський був затриманий, але його немає. Але в міліції був інший задум. Ігор Мороз, Львів, вул. Франка 43/19, львівське виробництво об'єднання „Іскра", економіст. „Громада в кількості приблизно 150 чоловік вирушила на вулицю Миру до міліції, щоб отримати інформацію. Не зважаючи на прохання громадян, щоб хтось вийшов, двері були зачинені, на другому поверсі згасили світло в одному вікні, а потім і в другому. Пізніше підійшов підполковник і сказав, що того хлопця не забрала міліція. Не одержавши чіткої інформації люди не вступилися. Раптом міліція з дубинками накинулась на людей, які стояли на дорозі і стала людей жорстоко бити, розганяючи їх по різні боки. Так кинули хлопця молодого, чорнявого на асфальт і били гумовими палицями, де попало в груди по плечах. Після цього побиття всі були надзвичайно обурені і на адресу міліції посипались вигуки 'фашисти'."

Отже, щоб зняти напругу і роз'яснити групі людей ситуацію, відповісти правду про затриманих, що вони знаходяться на волі, то міліція застосувала силу. Цей провокаційний противоправний акт, що став увертюрою до пізніших дій, намагаються замаскувати, перекрутити і спотворити вищі міліцейські чини, які приймали участь у цій акції. „Надо отметить, що замполіт Панікарський, что из тех, кто пикитировал здание УВД не пострадал никто".

3. На підставі свідчень потерпілих і очевидців комісія прийшла до висновку, що застосування гумових палиць до групи людей у кількості приблизно 150 чоловік було порушенням закону і свідомим провокуванням наступних подій. Комісія вважає, що група людей біля будинку міліції, яка була побита, було головною причиною приходу на вулицю Коперніка колони людей, яка складала 2,000 чоловік. Колона поверталася із стадіону „Дружби" і на заклики людей, що прибігли з вулиці Коперника із стривоженими вістями вирішила приєднатися до протесту безпідставного застосування палиць і вимоги звільнити затриманої у міській міліції людини. В розпоряджені комісії чимало свідчень від яких стає очевидним, що прибувши на вулицю Коперника, колона не проявляла аґресивности і що керівники колони Ігор Деркач і Олег Вітович тримали колону в спокої, неодноразово закликаючи через мегафон притримуватись порядку і не піддаватись на провокації. Це зокрема свідчить Ігор Мороз: „попереду йшов Олег Вітович і по мегафону закликав, щоб ніхто з колони не відлучався і не викрикував, щоб всі зберігали спокій. І так колона біля 2,000 чоловік підійшла біля школи і за 4-5 метрів зупинилася біля міліції, яка перекрила дорогу в кілька шеренг і зупинилась. Тоді Олег Вітович сказав, щоб підійшли очевидці із членів неформалів, щоб створити комісію для засвідчення, що сталося і отримати від влади інформацію. Я як очевидець пробирався до чола колони, але не встиг, бо делеґація на чолі із Вітовичем підійшла до міліції".

4. Заздалегідь обдумане виключення електричного освітлення на вулиці Коперника під час приходу колони про що є ряд свідчень. Комісія вважає, зловмисним актом керівництва правих органів і сиґналом готовности до побиття мирного населення в умовах повної темноти.

5. Комісією встановлено і це підтверджує у своєму інтерв'ю член змопу, що приблизно о 22.15 без всякого попередження на колону мирних, безборонних людей кинувся змоп, 6-го рота, якими командував підполковник Мартинов. Разом із змопівцями і 6-ою ротою мирне безборонне населення били міліціонери навчальної частини Львівської міжреспубліканської школи міліції разом з начальниками райвідділів Львівської области. У своєму інтерв'ю змопівець говорить: „також бачив, як били людей і офіцери райвідділів районних центрів Радехова, Стрия так, як вони знаходилися в центрі".

6. Комісія вважає злочином примінення правоохоронними органами гумових палиць в результаті чого потерпіло багато жінок похилого віку. Свідчення потерпілих пенсіонерів, молодих матерів, а також неповнолітніх, свідчення Богдана Тарнавського, Ірини Семашової. По неповних даних побито біля сотні людей. Із них Роман Оприско, Галина Мартинов, Ігоря Гарбар — госпіталізовані. На основі медичних довідок записів в журнали лікарень, свідчень потерпілих комісія констатує, що більшість ударів люди отримали по потилочній частині голови є доказом того, що міліція била людей, які втікали.

7. Комісією встановлено, що каральними силами оволодів інстинкт насильства і жорстокости: „люди втікали по Коперника, їх доганяли і били, частину людей затиснули в Головпоштамп. Біля зупинки мене догнали і вдарили дубинкою по голові. Я втік по вулиці Коперника, читаємо у свідченні учня 11 класу Богдана Тарнавського". Та вахканалія жорстокости під час побоїща 1-го жовтня свідчить про низький моральний рівень членів підрозділу, яким керує підполковник Мартинов. Цей висновок підтверджує і член карального загону: „Величезна кількість потерпілих пояснюється тим, що в нашому загоні зібрані люди деґрадовані і проявлення жорстокості для них є нормальним станом. Були випадки, коли били своїх. Так був побитий міліціонер навчального центру, навіть смішно признатися, що серед змопу були випадки,

(Закінчення на стор. 4)

Союзянки влаштовують виставку в Піскатавей

Тирса Павляк, голова 4-го Відділу СУА, приготовляється до виставки.

В неділю, 5-го листопада ц.р., 4-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує виставку і продаж народного мистецтва від год. 10:30 рано до 5-ої по полудні в приміщенні в Ембассі Суітс готелі, 121 Сентенніел аве. і дорога ч. 287 в Піскатавей, Н.Дж.

На виставці будуть олійні й акварельні картини українських мистців, кераміка, писанки і музичні тасьми, а також біжутерія з Ґватемалі і Перу, безрукавні і з довгими рукавами ткані жакети, прикраси на ялинку та дерев'яні вироби з Індії, Африки та Америки.

За дальшими інформаціями слід телефонувати до Лариси Голинської на число (201) 566-4467.

КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ, ПІД ПРОТЕКТОРАТОМ СКВУ

щиро дякує нижче названим особам і установам за грошеві пожертви на реалізацію Гардвардського Проєкту в тисячоліття Руси-України:

СПИСОК ч.: 21

$5,000 — Іван і Олена Панчаки* (на видання тому „Літопис Граб'янки).
$1,000 — Буцяк Володимир.
$200 — Марія Мулькевич.
$100 — Василь Воронка.
$50 — Лариса і Дон Фонтана.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

По $100 — д-р Роман І. Уляницький, д-р Володимир і Ева Юзич.
$50 — Юрій Е. Дуда.
(Переслала Марта Шиприкевич)

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ:

Замість квітів на могилу бл. п. Олександра Е. Смаля: $300 — д-р Володимир Онуферко

Ян Кордуба — 50.00 дол. в пам'ять св. п. Марії Кедрин і 50.00 дол. в пам'ять св. п. д-ра Рибчука.

В 20-ту річницю смерти мужа бл. п. д-ра Романа Кузева: $100 — Марія Кузів.

Замість квітів на могилу бл. п. проф. Пилипа Гайди: $100 — Іван і Уляна Сось; по $50 — інж. Ярослав і Ольга Дужі, Микола Лесів; $40 — Тадей Козовик; $25 — Володимир і Лідія Фіцалович; по $20 — Н. Р. Лесів, Оксана Ткачук, Т. Ткачук; $15 — Стефанія Дуб; по $10 — Осип і Іванна Ворик, Богдан Неганів; $5 — М. Витяховський.

* ПРИМІТКА. Використали дорівнювальні фонди своїх працедавців: п-во Іван і Олена Панчаки.

Заохочуємо всіх, що затруднені в підприємствах, які практикують програму "Matching Gifts" враз із своєю пожертвою (чеки треба виписувати на "Harvard University Ukrainian Studies Fund", а в примітці вписати "MUC") прислати теж аплікації на дорівнювальну вплату, відповідні формулярі можна одержати в канцелярії працедавця.

Збіркова акція продовжується.
Всі чеки просимо виписувати на:

Ukrainian Studies Fund M.U.C.
(M.U.C. означає Millennium of Ukrainian Christianity)

Пожертви просимо висилати до канцелярії Комітету на адресу:

Millennium of Rus'-Ukraine Christianity Committee
63 Fourth Avenue • New York, N.Y. 10003

За КОМІТЕТ:

д-р Степан Ворох, *Голова*
Володимир Баранецький, *Фінансовий Референт*

З дощу під ринву

Американські й канадські газети широко розписалися про расові переслідування, яких зазнає родина українських євангелистів, що втекли перед релігійними переслідуваннями совєтської влади й 18-го серпня поселилися в місцевості Вайт Бер Лейк, Мінн. Родина Володимира Дорошкевича складається з його дружини й восьмеро дітей. Вони старалися дванадцять років звільнитися від совєтських шикан.

Одначе і на новому поселенні не зазнали спокою. На стінах церкви, до якої ходить родина Дорошкевичів, невідомі особи червоною фарбою намалювали „ґрафіті" й написали „Росіяни, вертайтеся звідкілля прийшли, ви тут небажані. Ви завжди будете ворогами ЗСА!" Вони теж написали — за словами Дорошкевича — „Америка тільки для американців!" Тієї самої неділі на фронтовому подвір'ї хати, в якій живуть Дорошкевичі, поставлено палаючий хрест, а з автомобілевих коліс випущено повітр'я.

Пастор церкви отримав телефоном погрозу, що дім

На фото родина Дорошкевичів.

Божий буде висаджений у повітр'я, а родина Дорошкевичів буде вбита, якщо не опустить місцевости при кінці футбольних змагань.

Місцева поліція й органи державної безпеки ведуть слідство. На думку Дорошкевича люди, причетні до цієї акції не знають, що роблять і не усвідомлюють собі причини втечі родини до ЗСА. Пастор Майк Смит уважає Дорошкевичів „модерними пілігрімами, які прибули сюди, щоб рятуватися перед совєтськими переслідуваннями. На жаль, люди, які виступають проти них, вважають їх комуністами, хоч насправді ця родина є проти-комуністична".

Дорошкевич сказав, що його переслухували й били, за те, що він приналежав до „п'ятидесятників".

Хоч палаючий хрест налякав Катерину Дорошкевич, то родина задумує залишитися на місці, бо „місто, в якому живете, не є важливе, важливі є люди, серед яких приходиться жити. Американці — це добрі люди, вони мають щиру душу".

Дві академічні доповіді в Філії УКУ в Чикаґо

В осінньому семестрі Філія Українського Католицького Університету в Чикаґо започаткувала дві серії публічних викладів. Перша на тему „Пізнаймо наших сусідів", а друга — семінарі до питання „Сучасні процеси в Україні".

Вже відбулися два виклади з першої серії. 6-го жовтня ц.р. д-р Мацєй Козловський (Краків), католицький журналіст і активіст „Солідарности", доповідав на тему „Сучасна криза в Польщі і перспективи її подолання". Доповідач накреслив ситуацію після лютневого „круглого стола", парляментарних напівдемократичних виборів та після утворення коаліційного уряду в Польщі, у якому „Солідарність" має більшість портфелів. Він також з'ясував економічну кризу, в якій знайшлася країна у висліді тривалої безвідповідальної політики керівної партії. Політичну демократизацію Козловський уважає лише частковим успіхом; головна проба нової влади буде подолання господарської кризи.

Доповідач заявив, що для цього необхідне нове законодавство, яке забезпечило б можливості вільного ринку, реорганізувало б банкову систему, а головно — дасть ґарантії чужому капіталові й інвестиціям. У цьому напрямі йдуть зусилля нового кабінету та парляменту. Але не обійдеться без поважного вкладу закордонного капіталу у формі інвестицій та відстрочення сплати процентів та основної суми величезних заборгувань Польщі (понад 40 біл. дол.) Польща негайно потребує контролі інфляції, а це може статися спільними зусиллями самих поляків і закордону.

Політичні зміни та економічна політика взаємно пов'язані. Дальша демократизація і велика шанса „Солідарности" зберегти здобуті свободи і їх закріпити залежить від успіху або невдачі господарських реформ.

М. Козловський порушив справу свободи організацій в Польщі, в тому і національних. Він передбачає, що такі організації, як Українське Суспільно-Культурне Товариство вийдуть з-під контролі міністерства внутрішніх справ і перейдуть в компетенцію міністра культури або навіть уряду прем'єра.

Дуже можливо, що це не буде єдина форма організацій національної меншости, а можуть бути створені різні організації — освітні, молоді, мистецько-культурні, кооперативні чи й навіть окремі установи в дусі нового законодавства при організації.

Доповідь була ясна, об'єктивна і критична. Доповідач відповів на ряд питань, в тому і про те, як „Солідарність" висунула за свого кандидата до сойму українця д-ра Володимира Мокрого.

Щасливим збігом обставин склалося так, що В. Мокрий невдовзі прибув до Чикаґо, де брав участь у відкритті пам'ятника Тисячоліття Хрищення 15-го жовтня. Філія УКУ використала цю нагоду і відбула зустріч з послом Мокрим ще того дня вечером. Присутніх було біля 100 осіб. Д-р Мокрий говорив про змінену ситуацію в Польщі і можливості української меншости. Він бажає бути речником українських інтересів у соймі, хоч його вибрали поляки в окрузі, де українців мало. Вже сам факт, що він був кандидатом Л. Валенси та що поляки вибрали його проти місцевого кандидата-поляка, свідчить про деякі зміни в польському суспільстві у відношенні до українців. Провідні польські кола сьогодні починають інакше дивитися на Україну та тамошні процеси. Доказом того є участь Мокрого та провідного ідеолога „Солідарности" Міхніка в установчому з'їзді Народного Руху України за Перебудову в Києві.

Д-р Мокрий носиться з проєктом заснування в Кракові фундації української християнської культури ім. св. Володимира з власним видавництвом і культурним центром. Приїзд д-ра Мокрого до Чикаґо співспонзорував гурток приятелів-земляків з Польщі, які поселилися в Чикаго за останні роки. Від них привітав гостя Володимир Сірий. В залі проведено збірку на пляновану фундацію в Кракові, що дала понад 4,000 дол.

З найближчих зустрічей-доповідей у Філії УКУ відбудеться 1-го листопада доповідь о. Андрія Чировського, професора Об'єднаної теологічної школи в Чикаґо, на тему: „Слуга Божий Митрополит Андрей — втілення тисячолітньої християнської спадщини України". Доповідь буде попереджена о год. 7-ій вечора Молебнем за прославу Митрополита в соборі свв. Володимира і Ольги.

УКУ

ДЕЛЕҐАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ дипломатів мала можливість відвідати кілька фарм в Шарон, Коннектикат, в кінці минулого тижня. Коли директор Української секції Міжнародної економічної організації, Віктор А. Крижановський, захоплений модерним трактором, запитав про його ціну і у відповідь почув „півмільйона долярів", — сказав: „Треба бути більйонером, щоб купити його". 15 софістикованих дипломатів доби М. Ґорбачова, які дуже добре розмовляють англійською мовою, роздають дарунки та блискучі компліменти, дуже скоро зорієнтувалися, що фарми, які вони оглядають, належать нюйоркським сім'ям мільйонерів та більйонерів, „вікендових фармерів". „Ціллю нашої візити є навчитися від вас як сім'я може вести господарство, — сказав голова української делеґації в ООН, Генадій І. Удовенко. — В нашій країні ми маємо великі проблеми у сільському господарстві. В Ню Йорку ми оточені тільки дипломатами і не маємо можливості зустрітися із звичайними американськими людьми".

В ЕСПАНІЇ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Феліппе Ґонзалєс був обраний на третю каденцію провідником країни, а його Соціялістична партія здобула перевагу одним місцем у парляменті. Така мала різниця в голосуванні вказує на те, що серед бідного населення Еспанії зростає невдоволення соціялізмом.

ПОДЯКА

Оцінюючи великий вклад праці і часу

д-ра Леоніда Рудницького

в перенесенні бібліотеки

бл. п.

д-ра Богдана Романенчука,

до архіву Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Ню Йорку, складаємо на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД суму 100 долярів.

Родина
Марія Романенчук
і Оксана Левицька

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Невіджалуваного, Найдорожчого МУЖА

бл. п.

Маркіяна Лепкого

проф. музики, скрипаля

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в слідуючих церквах:

Субота, 11-го листопада 1989 р.
Матері Божої Неустаючої Помочі, Дірборн Гайц (Дітройт), о год. 9-ій рано;
свв. Володимира й Ольги, Ютика, Н. Й., год. 8-ма рано;
свв. Володимира й Ольги, Чикаґо, Ілл., Служба Божа і Панахида, год. 7:30 рано
Неділя, 12-го листопада в римо-католицькій церкві св. Петра, Арчболд, Огайо, год. 10-та рано

Про молитви за спокій душі Покійного просить
дружина — ІВАННА

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що 25-го жовтня 1989 р. на 57-му році життя
відійшла від нас у Вічність
наша Найдорожча
МАМА, СЕСТРА і ТІТКА

бл. п.

НЕОНІЛА ФИЛИПІВ

з дому ДАНЧЕВСЬКА

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 27-го жовтня 1989 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Muranka **у Філядельфії, Па.**

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 28-го жовтня 1989 р. о год. 11-ій рано в церкві св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а Тлінні Останки поховано біля чоловіка на Св.-Андріївському цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Залишила в глибокому горі:
дітей — ПЕТРА і РЕНАТУ
сестру — ОЛЬГУ
брата — БОГДАНА
братову — НАДЮ з Родиною
племінників в Америці і Польщі

У невимовнім смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що дня 24-го вересня 1989 р. у Нюрнберґу, Німеччина
заснула на віки, після короткої важкої недуги,
наша Невіджалувана
МАМА, СЕСТРА, СЕСТРІНКА, ТЕТА, КУЗИНКА і БРАТОВА

бл. п.

ДАРІЯ КОЗАКЕВИЧ

уроджена ДІВНИЧ

учителька в Бібрці, Україна і в школах на еміґрації. Народжена у Львові 8-го червня 1918 р. Похована в Нюрнберґу біля чоловіка Андрія.

Залишила у глибокому жалю:
дочку — УЛЯНУ в Нюрнберґу
сестру — МАРІЮ ХОМУ з чоловіком МИХАЙЛОМ і синами ОЛЕГОМ і РОМАНОМ з родинами
тету — НАТАЛІЮ СТЕФАНІВ з дітьми, внуками і правнуками, численних кузенів і кузинок
та ближчу і дальшу Родину в Америці, Україні, Канаді, Польщі й Австралії

Про молитви просять:
дочка — УЛЯНА
і сестра — МАРІЯ

На серці ...

(Закінчення зі стор. 1)

Ми в Рочестері привикли до просторів і, відвідуючи теперішнє приміщення Українського Музею, нам є прикро і сумно, що українська громада ще досі може спокійно дивитися на ту тісноту, в якій знаходиться культурне багатство нашої дорогої України. Нам тяжко зрозуміти як можуть наші молоді професійні особи працювати у таких обставинах, а вони працюють послідовно і слідкуючи за їх працею, ми бачимо скільки добра зробив досі наш музей, не тільки для збереження нашої спадщини, але також для пропаґування нашої культури та доброго українського імени. Ми всі мусимо уможливити цим молодим людям розпростерти їхні крила, бо вони посвятили себе для допомоги Україні зберегти ще те, що вдалося привезти сюди. Ми апелюємо до всіх громад в Америці організувати комітети і щиро працювати для розбудови Українського Музею, щоб ми в короткому часі могли втішатися новою просторою будівлею в Ню Йорку. Тоді привезено не один, а кілька автобусів наших громадян, щоб оглянути придбаний їхніми пожертвами професійно уряджений музей.

Питання: Пане Приймак, Ви були нагороджені на останній Конвенції УНС як секретар за свою енергійну працю в організуванні членства для УНСоюзу. Чому Ви так щиро працюєте для УНСоюзу?

Відповідь: Я уважаю, що УНСоюз це не є тільки асекураційна установа, а наш батько, який вже 95 років дбає про добро української громади тут в Америці й Канаді і наше громадянство повинно до нього належати і підтримувати у праці, яку УНСоюз провадить. Належати до УНСоюзу це не є тільки особистою користю, але також всегромадською. З приємністю працюю як секретар у нашому 217-му Відділі, Братстві св. Йосафата, бо це перша організація на терені Рочестеру і наші перші члени основали українську католицьку церкву св. Йосафата 80 років тому. Праця в УНСоюзі — це праця для громади і ми хочемо, щоби наші люди були горді, що належать до УНСоюзу. Це є ціллю таких прогулянок автобусових — показати що являє собою наш Батько-Союз.

ГЕРД ЗОНТАҐ, 35-ЛІТНІЙ художник та скульптор із Східньої Німеччини, став першим мистцем з цієї країни, який мав змогу виставити свої твори в Бруклінському музеї. У Східній Німеччині йому дуже рідко дозволяли виставляти свої фіґуративні імпресіоністичні картини та скульптури. Мистець був запрошений Культурним Центром Кастілло, представники якого відвідали Г. Зонтаґа в Східньому Берліні.

28-ий Фолкльорний Фестиваль Етній Парани в Бразилії

28-ий Фолкльорний Фестиваль Етній Парани в Бразилії, зліва: Сале Волокіта, Лусімар Нікастро, Євгенія Б. Мазепа, Мирослав Мазепа.

Дня 18-го серпня ц.р., в п'ятницю, о 8-ій год. вечора, в міському театрі „Ґваїра" відбулось урочисте відкриття 28-го Фолкльорного Фестивалю Етній Парани. При головному вході до театру зібралися організатори та координатори цього фестивалю — Сале Волокіта, Лусімар Нікастро, Євгенія Б. Мазепа та Мирослав Мазепа, щоб зустрічати запрошених гостей. На вікдриття вестивалю прибули представники консулятів різних країн, український католицький єпископ Кир Єфрем Кривий з великою кількістю священиків, депутати та посадники. Коли запрошені гості входили до театру, відома духова оркестра військової поліції, що стояла на фасаді театру, грала народні бразилійські мелодії.

По боках сходів, що ведуть до великої залі театру, стояла в два ряди почесна варта з молодих хлопців і дівчат, одягнених в національні строї, репрезентуючи різні етнічні групи.

У великому вестибюлі була влаштована величава виставка всіх етнічних груп: національні народні одяги, музичні інструменти та різноманітні мистецькі вироби. Найкраще виглядав відділ української виставки, де можна було побачити: ікону Матері Божої, прикрашеної стилевим вишитим рушником, бандуру, чудові писанки та тарілки, облицьовані різнокольоровою соломкою (робота Лідії Єдин), різьблений гуцульський топірець, художнє вишиття (Ольги Горачук), Керамічна ваза на квіти з намальованими гілками верби, червоними маками та колосками пшениці. Дуже гарно виглядали два манекени дівчини та хлопця, в українській ноші київщини.

Офіційна частина відкриття фестивалю почалася бразилійським гимном, що його виконала духова оркестра військової поліції м. Куритиби.

Заповідачкою цього відкриття була Євгенія Б. Мазепа. Секретар Культури штату Парани, Рене А. Дотті, відкрив це свято. Потім, до слова був запрошений віце-президент Інтер-етнічної Асоціяції, Жорже Ямакі, який говорив про фестиваль і при цій нагоді розказав про довголітню працю Євгенії Б. Мазепи в Секретаріяті Культури Парани. Він зауважив, що такі етнічні фолкльорні фестивалі в штаті Парани відбуваються протягом 28-ми років.

Від імени Секретаріяту Культури штату Парани, Євгенія Б. Мазепа одержала диплом „Заслуги" за її довголітню працю в цьому Секретаріяті. Вона також одержала китицю квітів.

Від імени всіх етнічних фолкльорних груп — членів Інтер-етнічної Асоціяції — Євгенія Мазепа була нагороджена срібною пропам'ятною дощечкою з вирізьбленими словами подяки за підтримку, стимул і багаторічну відданість Фолкльорного Фестивалю Етній Парани.

Були нагороджені також срібними пропам'ятними дощечками: д-р Алваро Діяс — губернатор штату Парани, Рене А. Дотті — Секретар Культури штату Парани, Силе Волокіта — з Координаторії Культурної Діяльности, Лусімар Нікастро — з Відділу Фолкльору й Мистецтва, Карлос А. де Алмейда Феррейда — директор-президент Банку штату Парани (Банестадо) Нагороди згаданим особам вручив Мирослав Мазепа, президент Інтер-етнічної Асоціяції Парани.

Українська фолкльорна група „Барвінок" співає „Реве та стогне Дніпр широкий".

Після офіційної програми, кожна етнічна фолкльорна група зробила один виступ з своєї програми. Відкриття фестивалю започаткувала українська фолкльорна група „Барвінок", виконавши „Гопак". Потім виступили фолкльорні групи: японська, „ґаушос" з Парани, німецька, голяндська, португальська, італійська та польська.

У наступний день, 19-го серпня ц.р., в театрі „Ґваїра" відбулася повна програма Українського ансамблю „Барвінок". Велика авдиторія театру була заповнена. Програма виступу почалася короткою доповіддю в португальській мові про Тараса Шевченка, після якої всі компоненти „Барвінку" відспівали „Реве та стогне Дніпр широкий". Наші бездоганні танцюристи виконали такі танці: „Бубон", „Запорожець", „Гуцул", „Орличка", „Вечір" „У жнива", „Чумак", „Гони вітер", „Гопак".

Танцюють малі танцюристки групи „Барвінок".

У програмі взяли участь 40 учнів нашої Суботньої Школи, які з великою майстерністю виконали танці „Чумак" та „Гопак". Наші малі артисти (віком від 4-ох до 14-ти років) дуже гарно починалися, а вдячні глядачі нагородили їх довготривалими оплесками.

Хор виконав такі пісні: „Гандзя", „За річкою за Дунаєм", „За городом качки пливуть", „Ой лопнув обруч".

Цьогорічний успіх 28-го Фолкльорного Фестивалю Етній Парани завдячується Штатному Урядові Парани, Секретаріяту Культури штату Парани, Банкові штату Парани, Фундації Театру „Ґваїра", Інтер-етнічній Асоціяції Парани, Координаторії Культурної Діяльности — Відділ Фолкльору й Мистецтва, та адміністративно-фаховому керівництву „Барвінка" в частині нашого виступу.

Ангелина Чечко

Учні Суботньої школи танцюють „Гопака" зліва: Андрій Олійник, Клавдіо Прус і Михайло Сидорак.

Про події...

(Закінчення зі стор. 2)

що діставали один від одного, була суцільна темнота. „Ці моменти слід врахувати при розгляді питання про кількість потерпілих міліціонерів, яка з кожним днем зростає і поповнюється.

8. У свідченнях наводяться факти про побиття міліцією людей на інших вулицях Львова. Зокрема на вулиці Жовтневій і проспекті Леніна. У 10:30 біля кінотеатру Лесі Українки був побитий міліцією Григорій Стадник 1969 року народження, вулиця Гуцульська 1/4, який не має відношення до неформалів. Не брав участи у колоні на вулиці Коперника і там опинився випадково. На трамвайній зупинці на вулиці Жовтневій була жорстоко побита Галина Мартинова.

9. Комісією встановлено, що побиття мирних безборонних людей викликало протест зі сторони потерпілих і свідків цієї кровавої акції після 11-ої години мали місце випадки нападів на міліцейський патруль на вулиці Словацького, а також на військовослужбовців, яким були нанесені фізичні удари. Після 11-ої години були зафіксовані випадки зривання державних прапорів на вулиці Коперника і Стефаника 10. Матеріяли про події 1-го жовтня, які надруковані в пресі, передавані радіом і телебаченням комісія констатує кампанією дезінформації підняту на сторінках обласних і республіканських, всесоюзних газет, зокрема „Львовской Правды", Вільної України", „Радянської України", „Учительской газеты", „Комсомольской правды".

Комісія вимагає:

1. Правдивого висвітлення подій 1-го жовтня в обласних, республіканських і всесоюзних газетах, радіо і телебаченні. Публікації свідчень потерпілих і очевидців.

2. Завести кримінальну справу по факту злочину із врахуванням всіх сил, які брали в ньому участь.

3. Розпустити ЗМОП у зв'язку із участю його членів у протизаконних акґах 4-го серпня 1988 року, 12-го березня 1989 року і 1-го жовтня 1989 року, а також із загрозливою для громадськости деґрадацією членів загону.

4. Звільнити від посад начальника Управління внутрішніх справ генерала Попова і підполковника Мартинова.

5. Усунути від посади та прикриття злочинних дій правоохорони органів з нерозкриття злочинів 4-го червня 1988 року, 12-го березня 1989 року прокурора міста Львова Крикливця.

6. Завести кримінальну справу на начальника Управління внутрішніх справ генерала Попова, командира ЗМОП-у підполковника Мартинова прокурора Львівської области Ізосімова, офіцера ЗМОП і 6-ої роти, які брали участь у цьому жорстокому побоїщі зокрема: капітана Дмитрієва, ляйтенанта третього взводу Лучинського, ляйтенанта четвертого взводу Петріва, ляйтенанта п'ятого взводу Міхайлова, старшого ляйтенанта Кезалова, ст. ляйтенанта Дрібнєва, ляйтенанта Сазоненка, капітана Кулія та інших.

Висновки Громадської комісії від Львівської реґіональної організації РУХ про розслідування подій 1-го жовтня у Львові опублікувати в пресі.

Слуга Божий...

Закінчення зі стор. 2.

рополит говорить про ті речі як европеєць, він сам думає і силує думати кожного, хто хоче розмовляти з ним... Все те як бачимо, добрі літературні прикмети писань Митрополита Шептицького. Їм відповідають також не малі речеві прикмети: гаряча прихильність до людей взагалі і особливо до простого люду та дбання про його піднесення і смілість, із якою він підвладному духовенству при всій прихильності до нього витикає його хиби"...

Франко цитує із послання також те місце, де Митрополит говорить про участь духовенства в громадському житті. Отже священик може брати участь в громадському житті, якщо це не суперечить науці Христа і друге, щоб він не занедбував своїх душпастирських обов'язків, як катехизувати дітей в школі.

З наведених коротких цитатів зі статті Івана Франка бачимо, як високо цей наш Велетень Духа цінив другого Велетня Духа, яким був Слуга Божий Митрополит Андрей. Митрополит цінив високо Івана Франка за його, велетенську працю, яку він виконав, як той правдивий Каменяр для українського народу і хоча в молодості Франко мав соціялістичні погляди, але він їх, як розумна людина, змінив і залишився віруючою людиною.

ВІДБУДЕТЬСЯ ЗУСТРІЧ З М. ГОРБАЛЕМ

У „Свободі" з 31-го жовтня на сторінці третій в оголошенні про зустріч з Миколою Горбалем і Миколою Руденком сталася помилка. Треба читати: „Зустріч відбудеться в неділю, 5-го листопада о год. 3-ій по полудні в Домі Української Культури в Бавнд Бруку, Н. Дж. — Ред.

Науковий...

(Закінчення зі стор. 1)

духовенства, монаших чинів, та найдовше зупиняється на мирянському русі і його організаціях.

У висновках В. Маркусь висуває такі ствердження: В противагу до попередніх заходів встановити києво-галицький патріярхат, теперішня фаза набула голосного відгуку серед загалу вірних та набрала міжнародного дипломатичного і міжконфесійного звучання. Українська сторона в цих змаганнях вживала різні богословські, канонічні та історично-політичні арґументи, а Ватикан, опонуючи цим змаганням, підносив застереження канонічного порядку (брак території), іноді й політичні (неґативне ставлення совєтського уряду). З українського боку, це була масова акція, яка до глибини порушила українську спільноту та була головним моттом її суспільної дії на протязі понад двох десятків років. Оформилася нова національно-церковна ідеологія, у якій синтезувалося гасло св. п. Патріярха Йосифа „Єдність Церкви і народу". Так само створився новий тип мирянина, патріярхального діяча, тісно зв'язаного з церковними справами. Багато світської інтеліґенції почали активізуватися в церковному житті. Поглибилася свідомість єдности Церкви в діяспорі з Церквою в Україні, а з тим і змагання за покращання її долі. Східня орієнтація в Українській Католицькій Церкві набрала сили, зокрема серед молодшого духовенства. На цей рух мали вплив і політичні цілі і програми, проте було наставлення в його керівників не залишатися додатком до партійно-політичних мотивів. Особа Патріярха Йосифа, для декого „самопроголошеного" для інших — природньо окликаного Божим людом, стала центральною і вибилася в українській сучасній дійсності на найбільшу постать останніх 40 років.

Історія руху за український патріярхат перейшла різні форми від 1963 року — від „втраченої нагоди" (1963-68), до бурхливих років внутрішньої боротьби (1969-75), через роки самоствердження патріярхального ладу (1976-80) аж до „творчих заходів закріплення досягнень патріярхально-синодального самоуправління без офіційного визнання" (від 1981 року). За цей час, пише автор, „Церква не втратила нічого із своєї сутності, але багато зискала. Досвід цілої Української Католицької Церкви істотно збагатився у висліді цих останніх 25 років".

Книжку можна замовляти: University of Toronto Press, 5201 Dufferin St., Downsview, Ont. M3H 5T8.

Звернення...

(Закінчення зі стор. 1)

Виступаючи з цим зверненням, хочу визначити своє відношення до наших братів і сестер по вірі і крові — українських католиків. Вважаю, що вони мають право для визнання своєї віри і висловлюю надію, що між Українською Православною і Українською Католицькою Церквами будуть братські стосунки, відносини миру і любови, як заповів своїм послідовникам Господь наш Ісус Христос. І я, Єпископ Іоанн, милістю Божою і волею віруючих українців соборно покликаний до відродження української самостійної Церкви, як архиєрей закликаю вас приєднатися до складу Української Автокефальної Апостольської Церкви українського обряду, щоб з ласки Божої і разом ми могли молитися направду за Україну, за її долю, за честь і славу, за народ.

Милістю Божою

Єпископ Іоанн